

“No es pot pujar a l’Everest amb espadenyes”

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

“A llò que les urnes no ens van donar directament s’ha corregit amb la negociació”. És la frase d’Artur Mas que escoltem els periodistes per televisió mentre esperem davant la seu de Convergència, al carrer Còrsega de Barcelona. Es refereix a l’acord assolit amb la CUP que permetrà que Carles Puigdemont esdevingui nou president de la Generalitat. Mentre dura l’espera i l’elocució televisiva, alguns passejants es paren a escoltar i a fer comentaris. La Trini no coneix l’alcalde de Girona i s’estranya molt de la notícia. El Paco, en canvi, està encantadíssim amb l’anunci de l’acord –“encara sort que al final s’han entès”– i es queda a escoltar tota la compareixença amb nosaltres.

L’encara president en funcions parla de “camins per desbloquejar” i de “taps que provocaven embussos”. És la primera vegada que sento un polític referir-se a ell mateix com un tap. Dedica unes paraules enverinades a la CUP. Com qui els perdona la vida, es refereix a ells com “aquells que han comès errors” i “els que han rectificat i s’hauran de renovar”. L’altre dia només els va faltar insultar-los i, com són les coses, ara resulta que dos dels seus diputats “s’incorporaran a la dinàmica parlamentària de Junts pel Sí”. Mentrestant un empletat de CDC fa acudits amb la periodista d’Antena 3: “Com pronunciareu el nom del nou president si encara no heu après a dir *Artur*?”

Comença a arribar molta premsa i molts noms rellevants del partit. Josep Rull, Jordi Turull i Lluís Corominas ja hi són fa estona. Compareixen Irene Rigau, Santi Vila, Germà Gordó, Andreu Mas-Colell, Felip Puig, Àngel Colom, Ramon Tremosa... Tots es reuneixen al vestibul, juntament amb Xavier Trias, Pere Macias, Meritxell Borràs i tota la plana major.

Carles Puigdemont i Artur Mas arribant ahir al vespre a la seu de Convergència. MANOLO GARCÍA

Volien rebre els dos protagonistes amb tots els honors. “Anar a eleccions era un desastre per al país. Ara, a Espanya, que es posin tranquils”, sento dir a un destacat executiu convergent. “Què hi fa tanta gent, aquí? Que espereu algun famoset?”, es pregunta una passavolant en trobar-se la vorera col·lapsada. Home, de famosos ho és, *famoset* pertany a un camp semàntic amb altres connotacions.

Llargs aplaudiments a CDC

De lluny es veu arribar plegats Artur Mas i Carles Puigdemont. Entren a la seu i reben l’escalf de tot el partit. Encaixades, abraçades i emoció. Els aplaudiments duren més de cinc minuts, com en les millors nits teatrals de Núria Espert i Josep Maria Flotats. “El procés s’ha salvat”, havia dit Mas feia una estona. També havia afegit: “Estic fent bé perquè estic fent el bé”. I la conclusió definitiva: “No es pot pujar a l’Everest amb espadenyes”. Té raó, és un bon eslògan. Ah! I recordem sempre: el que no ens dona les urnes ens ho donem nosaltres negociant. —